

Somni o potser realitat

Dg, 17/04/2016 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

El Jaume va matinar. Encara era negra nit que pujava costa amunt. El vent fred, intens, i el camí estret i ple de pedres. Passat el coll començà el tros més llarg travessant un bosc immens en el qual amb prou feines entrava la llum. La boira freda s'anava esvaint a estones i en altres moments tornava a ser intensa.

En arribar a un indret on fa anys hi havia hagut una font i ara en quedaven unes quantes pedres, es va trobar un altre excursionista, més gran, que estava menjant.

-En vols? -li diu.

-Que aprofiti!

-Fes un mos, que el pa és tendre i el formatge és d'aquesta comarca, fort i coratjós.

-D'acord. Gràcies...

Resulta que aquell company anava al mateix cim.

Van passant les hores i el Jaume es comença a sentir cansat. L'amic redueix la velocitat i el segueix. En un determinat moment l'amic li porta la motxilla. Al cap d'una estona fan una parada i l'amic treu un fogonet i escalfa una sopa, que ell mateix portava feta. És un caldo intens i autèntic. Es nota el gust del pollastre, de l'os del pernil i fins de la pastanaga. Un plat autèntic.

Devien ser les tres de la tarda quan el Jaume, en un mal pas, va caure i es va quedar a terra sense poder-se alçar. L'amic, que era fort com un Sant Pau, se'l va carregar a les espatlles i va començar la baixada. Ja era negra nit quan arribaren al poble...

Contemplant la creu que hi havia a la cambra, el Jaume pensava que també Ell durant anys de la seva vida l'havia anat acompanyant en el camí. Pedres, bosc, boires i prats, moments de pujada i suades intenses. Sempre al costat, Jesús sempre a prop. Moltes vegades sense valorar-ho.

Va ser a la caiguda interior quan Jesús el va carregar a les seves espatlles i el va portar fins a casa. Mentre el portava, lentament, el Jaume s'anava adonant que la pau i la confiança anaven fent minvar l'angoixa i les pors. Una serenitat inesperada envaïa el seu esperit. El contacte amb Jesús l'estava guarint.

A la casa, quan el Jaume es despertà, Ell havia marxat, però a sobre la taula li havia deixat un breu escrit:

Hola, Jaume, bon dia. Has dormit molt bé. No tens res trencat. Això sí, molts cops; s'aniran guarint. He tornat a pujar a la muntanya, però si em necessites, crida'm des del més profund del teu cor i tornaré ben aviat. Ets ferm, Jaume. Mira de fer als altres el que he fet amb tu. Són molts els que et necessiten. Bona sort. A

reveure.